

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 29. aprila 2015*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Iranu z namenom preprečevanja širjenja jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Ničnostna tožba — Rok za vložitev tožbe — Dopustnost — Ugovor nezakovitosti — Napačna uporaba prava — Sorazmernost — Lastninska pravica — Pristojnost Sveta — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Pregled sprejetih omejevalnih ukrepov — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Napaka pri presoji“

V zadevi T-10/13,

Bank of Industry and Mine s sedežem v Teheranu (Iran), ki jo zastopata E. Glaser in S. Perrotet, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata V. Piessevaux in M. Bishop, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi zahteve za ugotovitev delne ničnosti člena 1, točka 8, Sklepa Sveta 2012/635/SZVP z dne 15. oktobra 2012 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 58) na eni strani ter zahteve za ugotovitev ničnosti Sklepa 2012/635, Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 945/2012 z dne 15. oktobra 2012 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 16) ter sklepa, sporočenega z dopisom Sveta z dne 14. marca 2014, v delu, ki se nanaša na vpis imena tožeče stranke v Prilogo II k Sklepu Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 195, str. 39) in Prilogo IX k Uredbi Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1) na drugi strani,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, I. Pelikánová (poročevalka), sodnica, in E. Buttigieg, sodnik,

sodna tajnica: S. Bukšek Tomac, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. septembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, Bank of Industry and Mine, je iranska banka v lasti iranske države, ki zagotavlja bančne storitve podjetjem v rudarskem in industrijskem sektorju.
- 2 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, uvedenih za izvajanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ustavila jedrske dejavnosti, nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj sistemov za izstrelitev jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).
- 3 Svet Evropske unije je 26. julija 2010 sprejel Sklep 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 195, str. 39). V Prilogi II k temu sklepu so naštetna imena in subjekti – druga kot tista, ki jih je na seznam uvrstil Varnostni svet Združenih narodov in so navedena v Prilogi I – katerih sredstva se zamrzne.
- 4 Svet je 23. januarja 2012 sprejel Sklep 2012/35/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 19, str. 22). S členom 1, točka 7, tega sklepa je bil uvedena nova določba člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413, ki določa, da se zamrznejo sredstva tistim, ki so opredeljeni kot „druge osebe in subjekti, ki niso navedeni v Prilogi I in podpirajo iransko vlado, ter z njimi povezani osebe in subjekti s seznama v Prilogi II“.
- 5 Svet je 23. marca 2012 sprejel Uredbo Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1). Člen 23(2)(d) te uredbe za namen izvajanja člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 določa zamrznitev sredstev oseb, subjektov ali organov, navedenih v Prilogi IX, ki so bili opredeljeni kot „druge osebe, subjekti ali organi, ki zagotavljajo podporo, kot je materialna, logistična ali finančna podpora, iranski vladi, ter osebe in subjekti, povezani z njimi“.
- 6 Svet je 15. oktobra 2012 sprejel Sklep 2012/635/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP (UL L 282, str. 58).
- 7 S členom 1, točka 8, Sklepa 2012/635 je bil spremenjen člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413, ki se odslej nanaša na „druge osebe ali subjekt[e], ki niso zajeti v Prilogo I, ki podpirajo iransko vlado, ter subjekt[e], ki jim pripadajo ali jih nadzirajo ali osebe in subjekt[e], ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi II“.
- 8 Na podlagi člena 2 Sklepa 2012/635 je bilo ime tožeče stranke vpisano na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413.
- 9 Svet je nato 15. oktobra 2012 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 945/2012 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 16). Na podlagi člena 1 Izvedbene uredbe št. 945/2012 je bilo ime tožeče stranke vpisano v Prilogo IX k Uredbi št. 267/2012.
- 10 V Sklepu 2012/635 in Izvedbeni uredbi št. 945/2012 je bila proti tožeči stranki sprejeta ta obrazložitev:
„Podjetje v državni lasti, ki iranski vladi zagotavlja finančno pomoč.“
- 11 Sklep 2012/635 in Izvedbena uredba št. 945/2012 sta bila tožeči stranki posredovana z dopisom z dne 16. oktobra 2012, v katerem jo je Svet opozoril na možnost, da predstavi svoja stališča in zahteva ponovno preučitev.

- 12 Tožeča stranka je z dopisom z dne 8. januarja 2013 ugovarjala vpisu svojega imena na seznam subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, in zahtevala, naj Svet ta vpis ponovno pregleda. Zahtevala je tudi posredovanje celotnega spisa, na podlagi katerega sta bila sprejeta Sklep 2012/635 in Izvedbena uredba št. 945/2012.
- 13 Svet je odgovoril z dopisom z dne 10. junija 2013, ki so mu bili priloženi številni dokumenti. Navedel je, da drugih dokumentov ali informacij v zvezi s tožečo stranko nima.
- 14 Svet je z dopisom z dne 14. marca 2014 tožečo stranko obvestil, da je bilo njeno ime ohranjeno na seznamu v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in na seznamu v Prilogi IX k Uredbi št. 267/2012. Glede tega je navedel, da je tožeča stranka v lasti iranske države, da je iranska država s tem prejemnik dobička, ki ga ustvari tožeča stranka, in da boj proti širjenju jedrskega orožja upravičuje zamrznitev sredstev subjektov, ki navedeno vlado finančno podpirajo.

Postopek in predlogi strank

- 15 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 9. januarja 2013.
- 16 Po spremembi sestave senata Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v prvi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.
- 17 Na podlagi dopisa Sveta z dne 14. marca 2014 je tožeča stranka v dopisu z dne 16. aprila 2014 svoje predloge prilagodila.
- 18 Stranki sta bili v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dopisom z dne 10. julija 2014 pozvani, naj pisno odgovorita na nekatera vprašanja. Svet in tožeča stranka sta predložila svoja odgovora 27. julija 2014 oziroma 15. avgusta 2014.
- 19 Stranki sta na obravnavi 12. septembra 2014 podali ustne navedbe in odgovorili na ustna vprašanja Splošnega sodišča.
- 20 Tožeča stranka glede na pojasnila, podana v svojih odgovorih z dne 15. avgusta 2014, Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- ugotovi ničnost člena 1, točka 8, Sklepa 2012/635 v delu, ki se nanaša na spremembo člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413;
  - ugotovi ničnost Sklepa 2012/635, Izvedbene uredbe št. 945/2012 in sklepa, sporočenega z dopisom z dne 14. marca 2014, v delu, ki se nanaša na njen vpis na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in seznam v Prilogi IX k Uredbi št. 267/212;
  - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 21 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
  - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 22 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja šest tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na nezakonitost člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012. Drugi tožbeni razlog se nanaša na nepristojnost Sveta za sprejetje Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012 ter na neobstoj pravne podlage za to uredbo. Tretji tožbeni razlog je v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve, pravicami do obrambe tožeče stranke, obveznostjo Sveta glede pregleda sprejetih omejevalnih ukrepov in pravico tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva. Četrty tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava in kršitev načela sorazmernosti glede izraza podpiranje iranske vlade. Peti tožbeni razlog je v zvezi z napačno ugotovljenim dejanskim stanjem. Šesti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela sorazmernosti.
- 23 Svet izpodbija utemeljenost tožbenih razlogov tožeče stranke. Poleg tega meni, da tožba ni dopustna iz več razlogov.
- 24 Pred obravnavo ugovorov nedopustnosti, ki jih je navedel Svet, in tožbenih razlogov tožeče stranke je treba preučiti pristojnost Splošnega sodišča za odločanje o prvem tožbenem predlogu tožeče stranke.

Pristojnost Splošnega sodišča

- 25 Tožeča stranka v okviru prvega predloga predlaga, naj se ugotovi ničnost člena 1, točka 8, Sklepa 2012/635 v delu, ki se nanaša na spremembo člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413.
- 26 Prvi predlog tožeče stranke se nanaša na člen 1, točka 8, Sklepa 2012/635, ki določa:

„Člen 20 [Sklepa 2010/413] se spremeni:

(a) odstavek 1(b) in (c) se nadomestita z naslednjim:

[...]

(c) druge osebe ali subjekti, ki niso zajeti v Prilogo I, ki podpirajo iransko vlado, ter subjekti, ki jim pripadajo ali jih nadzirajo ali osebe in subjekti, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi II.

[...]“

- 27 V zvezi s tem je treba navesti, da sta tako člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413 kot člen 1, točka 8, Sklepa 2012/635 določbi, sprejeti na podlagi člena 29 PEU, ki je določba v zvezi s skupno zunanjo in varnostno politiko (v nadaljevanju: SZVP) v smislu člena 275 PDEU. V skladu s členom 275, drugi odstavek, PDEU v povezavi s členom 256(1) PDEU pa je Splošno sodišče pristojno le za odločanje o tožbah, vloženih v skladu s pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, v katerih se nadzira zakonitost sklepov, ki določajo omejevalne ukrepe proti fizičnim ali pravnim osebam, ki jih je Svet sprejel na podlagi poglavja 2 naslova V Pogodbe EU. Kot je navedlo Sodišče glede aktov, sprejetih na podlagi določb, ki se nanašajo na SZVP, je dostop do sodišča Unije v skladu s členoma 275, drugi odstavek, PDEU in 263, četrti odstavek, PDEU omogočen na podlagi tega, da gre za posamične akte (glej po analogiji sodbo z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet, T-67/12, EU:T:2014:348, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 28 Omejevalni ukrepi iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s členom 1, točka 8, Sklepa 2012/635, so splošni ukrepi, saj se uporabljajo za objektivno določene položaje, kot so tisti v zvezi s podpiranjem iranske vlade in kategorijo oseb, ki so določene splošno in abstraktno kot „osebe in subjekti [...], ki so navedeni v Prilogi II [k Sklepu 2010/413]“. Zato ta določba ne more biti

opredeljena kot „sklep, ki predvideva omejevalne ukrepe proti fizičnim in pravnim osebam“ v smislu člena 275, drugi odstavek, PDEU (glej po analogiji zgoraj v točki 27 navedeno sodbo Sina Bank/Svet, EU:T:2014:348, točka 39).

- 29 Te ugotovitve ne spremeni dejstvo, da je ime tožeče stranke navedeno v Prilogi II k Sklepu 2010/413. Okoliščina, da se je člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s členom 1, točka 8, Sklepa 2012/635, uporabil za tožečo stranko, namreč ne spremeni njegove pravne narave splošnega akta (glej po analogiji zgoraj v točki 27 navedeno sodbo Sina Bank/Svet, EU:T:2014:348, točka 39).
- 30 Ugotovitve o ničnosti člena 1, točka 8, Sklepa 2012/635 v delu, v katerem je ta spremenil člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413, torej ne ustrezajo pravilom o pristojnosti Splošnega sodišča iz člena 275, drugi odstavek, PDEU. Tako jih je treba zavreči, ker so bile vložene pri sodišču, ki ni pristojno za odločanje o tem (glej po analogiji zgoraj v točki 27 navedeno sodbo Sina Bank/Svet, EU:T:2014:348, točka 40).

Dopustnost

Spoštovanje roka za vložitev tožbe v zvezi s Sklepom 2012/635 in Izvedbeno uredbo 945/2012

- 31 V skladu s členom 263, šesti odstavek, se postopki iz tega člena glede na posamezni primer sprožijo v dveh mesecih od objave akta ali njegovega uradnega obvestila tožniku, če tega ni bilo, pa od dneva, ko je zanj izvedel.
- 32 V skladu s členom 102(2) Poslovnika Splošnega sodišča se rok za vložitev tožbe zaradi oddaljenosti podaljša za enkratno obdobje desetih dni.
- 33 Glede aktov, s katerimi so bili omejevalni ukrepi za osebo ali subjekt sprejeti ali ohranjeni, začne rok za vložitev ničnostne tožbe teči z dnem, ko je bila izpolnjena obveznost obvestitve teh oseb ali subjektov o teh aktih (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2013, Gbagbo in drugi/Svet, od C-478/11 P do C-482/11 P, ZOdl., EU:C:2013:258, točki 55 in 59).
- 34 Svet v skladu s členom 24(3) Sklepa 2010/413 in členom 46(3) Uredbe št. 267/2012 o zadevnih aktih obvesti osebo ali subjekt neposredno, če je naslov znan.
- 35 V tej zadevi Svet navaja, da je bil dopis z dne 16. oktobra 2012, s katerim je tožečo stranko obvestil o Sklepu 2012/635 in Izvedbeni uredbi št. 945/2012, tej vročen 28. oktobra 2012. Svojo trditev opira na potrdilo o prejemu tega dopisa in zaslonski posnetek spletne strani iranske pošte, ki mu ga je na prošnjo posredovala belgijska pošta.
- 36 Svet zato meni, da je rok dveh mesecev in desetih dni za vložitev tožbe potekel 7. januarja 2013, kar pomeni, da je bila ta tožba, vložena 9. januarja 2013, vložena po roku in je treba ugotoviti njeno nedopustnost.
- 37 Tožeča stranka odgovarja, da je Svet pri pošiljanju dopisa z dne 16. oktobra 2012 navedel napačno hišno številko in je bil tako navedeni dopis vročen tretjemu subjektu na tej številki 28. oktobra 2012. Ta subjekt naj bi dopis z dne 16. oktobra 2012 odposlal z navadno pošto tožeči stranki, ki ga je prejela 31. oktobra 2012. V podporo svojim navedbam je tožeča stranka na obravnavi predložila kopijo dopisa z dne 16. oktobra 2012 z internim žigom z dne 31. oktobra 2012 in izjavo direktorja iranske pošte glede okoliščin, v katerih je bil dopis z dne 16. oktobra 2012 odpravljen na namembni naslov.
- 38 V teh okoliščinah tožeča stranka meni, da je bila tožba vložena pravočasno.

- 39 Najprej je treba navesti, da ker Svet uveljavlja, da je bila tožba vložena prepozno, je dolžan predložiti dokaz o datumu, ko naj bi bil dopis z dne 16. oktobra 2012 vročen tožeči stranki (glej v tem smislu sodbo z dne 5. junija 1980, Belfiore/Komisija, 108/79, ZOdl., EU:C:1980:146, točka 7).
- 40 V zvezi s tem iz dokazov, ki jih je podal Svet, izhaja, da je bil dopis z dne 16. oktobra 2012 poslan s priporočeno pošto s povratnico, da je bil naslovljen na tožečo stranko na naslov „No. 2817 Firouzeh Tower (above park junction) Valiaar St. Tehran IRAN“ in da je bil vročen na podlagi podpisa o prejemu 28. oktobra 2012.
- 41 Kot je navedla tožeča stranka, pa je bil naslov, ki ga je navedel Svet, napačen, kar zadeva hišno številko, saj ima tožeča stranka sedež na št. 2917 Valiaar St. in ne na št. 2817. Poleg tega iz potrčila o prejemu ni mogoče razbrati osebe ali subjekta, ki mu je iranska pošta dopis dejansko vročila.
- 42 Svet tako ni mogel z zadostno pravno gotovostjo ugotoviti, ali je bil dopis z dne 16. oktobra 2012 vročen 28. oktobra 2012 tožeči stranki.
- 43 V teh okoliščinah, ob upoštevanju točke 39 zgoraj, je treba dvom o datumu vročitve dopisa z dne 16. oktobra 2012, ki izhaja iz neobstoja zanesljivega dokaza o tem datumu, razlagati v korist tožeče stranke. Trditev zadnjenavedene, da naj bi ji bil dopis vročen šele 31. oktobra 2012, po tem ko ji ga je odposlal tretji subjekt, se z dokazi Sveta ne izpodbija, potrjujejo pa jo dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila na obravnavi.
- 44 Zato je treba datum 31. oktobra 2012 sprejeti kot datum vročitve dopisa z dne 16. oktobra 2012 tožeči stranki.
- 45 Rok za vložitev tožbe zoper Sklep 2012/635 in Izvedbeno uredbo št. 945/2012 je torej potekel 10. januarja 2013, kar pomeni, da je bila tožba, vložena 9. januarja 2013, vložena pravočasno.
- 46 Ugovor nedopustnosti Sveta je torej treba zavrni.

Ugovor nedopustnosti tožbe v zvezi s tem, da vsi tožbeni razlogi temeljijo na sklicevanju tožeče stranke na varstvo in jamstva v zvezi s temeljnimi pravicami

- 47 Svet ugovarja dopustnosti tožbe z navedbo, da tožeča stranka kot iranski javni subjekt ni upravičena uveljavljati kršitve temeljnih pravic.
- 48 Navesti je treba, da če je Splošno sodišče pristojno odločati o tej tožbi, ta spada v okvir člena 275, drugi odstavek, PDEU in je tožeča stranka upravičena izpodbijati njen vpis na seznam v spornih aktih pred sodiščem Unije, saj se ta vpis nanjo neposredno in posamično nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, ZOdl., EU:C:2013:776, točka 50).
- 49 Torej se argumentacija glede možnosti, da tožeča stranka uveljavlja varstvo in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami, ne nanaša na dopustnost tožbe ali tožbenih razlogov, temveč na vsebino spora (glej v tem smislu zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, EU:C:2013:776, točka 51).
- 50 Ugovor nedopustnosti, ki ga je podal Svet, je zato treba zavrni kot neutemeljen. Ta zavrnitev z vidika obrambe Sveta ne vpliva na preučitev upravičenja tožeče stranke, da uveljavlja varstvo in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami, ki je izpeljana v točkah od 53 do 58 spodaj.

Utemeljenost

- 51 Najprej je treba preučiti upravičenje tožeče stranke za uveljavljanje varstva in jamstev, povezanih s temeljnimi pravicami, ki mu Svet nasprotuje.
- 52 Zato je glede na sestavo argumentov tožeče stranke treba skupaj preučiti prvi in četrti tožbeni razlog glede zakonitosti na eni strani in glede razlage določb o merilu, ki je bilo uporabljeno za tožečo stranko na drugi strani, saj sta ti dve vprašanji tesno povezani. Drugi tožbeni razlogi bodo preučeni v zaporedju, v katerem so predstavljeni v točki 22 zgoraj.

Upravičenje tožeče stranke za uveljavljanje varstva in jamstev, povezanih s temeljnimi pravicami

- 53 V skladu s sodno prakso niti v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah niti v primarnem pravu Unije ni določb, s katerimi bi bilo za pravne osebe, ki so pojavná oblika držav, izključeno varstvo temeljnih pravic. Nasprotno, določbe navedene listine, ki so upoštevne glede na tožbene razloge tožeče stranke, zlasti njeni člani 17, 41 in 47, zagotavljajo pravice „vsem osebam“, kar vključuje pravne osebe, kakršna je tožeča stranka (sodba z dne 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, ZOdl., EU:T:2013:397, točka 65).
- 54 Kljub temu se Svet v tem okviru sklicuje na člen 34 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), v skladu s katerim tožbe, ki jih pri Evropskem sodišču za človekove pravice vložijo vladne organizacije, niso dopustne.
- 55 Vendar je po eni strani člen 34 EKČP postopkovna določba, ki je ni mogoče uporabiti za postopke pred sodiščem Unije. Po drugi strani pa je v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice cilj te določbe preprečiti, da bi bila država, ki je pogodbenica EKČP, hkrati tožeča in tožena stranka pred navedenim sodiščem (glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 13. decembra 2007 v zadevi Ladijska družba Islamske republike Iran/ Turčija, *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, točka 81). To razlogovanje v tej zadevi ne velja (zgoraj v točki 53 navedena sodba Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 67).
- 56 Svet prav tako trdi, da je pravilo, ki ga navaja, upravičeno z dejstvom, da država jamči za spoštovanje temeljnih pravic na svojem ozemlju, vendar pa teh pravic ne more izkoristiti.
- 57 Vendar tudi če bi se ta utemeljitev lahko uporabila za notranji položaj, to, da država zagotavlja spoštovanje temeljnih pravic na svojem ozemlju, ne vpliva na obseg pravic, ki jih lahko pravne osebe, ki so pojavná oblika te države, uživajo na ozemlju tretjih držav (zgoraj v točki 53 navedena sodba Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 69).
- 58 Glede na navedeno je treba šteti, da pravo Unije ne vsebuje pravila, ki bi pravnim osebam, ki so pojavná oblika tretjih držav, preprečevalo, da se v svojo korist sklicujejo na varstva in jamstva, povezana s temeljnimi pravicami. Zato tudi ob domnevi, da je tožeča stranka kot javni organ pojavná oblika iranske države, se na te pravice lahko sklicuje pred sodiščem Unije, če te ustrezajo njenemu statusu pravne osebe (glej v tem smislu zgoraj v točki 53 navedeno sodbo Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 70).

Prvi in četrti tožbeni razlog: nezakonitost člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 ter napačna uporaba prava in kršitev načela sorazmernosti glede izraza podpisiranje iranske vlade

- 59 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga navaja, da so z določbami, na katerih temeljijo omejevalni ukrepi v zvezi z njo, in sicer s členom 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s sklepoma 2012/35 in 2012/635, na eni strani in členom 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 na drugi kršeni

načeli sorazmernosti in pravne varnosti ter lastninska pravica, ker so v njiju uporabljena nedoločna, nejasna in nerazumljiva merila za določitev oseb in subjektov, na katere se omejevalni ukrepi lahko nanašajo.

- 60 Prvič, merilo „podpira[nje] iransk[e] vlad[e]“, določeno v členu 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s sklepoma 2012/35 in 2012/635, ter v členu 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: sporno merilo), naj bi bilo namreč preveč nejasno.
- 61 Drugič, enaka ugotovitev velja za izraz „povezani“, uporabljen v istih določbah.
- 62 Tretjič, člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413 naj bi bil nerazumljiv glede podpiranja drugih subjektov, ki niso iranska vlada.
- 63 Torej naj bi bila po mnenju tožeče stranke člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 preveč nejasna in s tem nezakonita ter bi bilo treba ugotoviti njuno neveljavnost na podlagi člena 277 PDEU.
- 64 V okviru četrtega tožbenega razloga tožeča stranka navaja, da se sporno merilo, ob domnevi njegove zakonitosti, nanaša le na predpostavko, da bi zadevna oseba ali subjekt prispevala posebej k dejavnostim širjenja jedrskega orožja. Torej bi se ta pojem moral nanašati bodisi na neposredno podpiranje dejavnosti širjenja jedrskega orožja bodisi na podpiranje vlade pri izvajanju iranskega jedrskega programa.
- 65 Tožeča stranka se glede tega sklicuje na cilj zadevnih omejevalnih ukrepov, ki je po njenem mnenju le preprečevanje širjenja jedrskega orožja in ne vplivanje na katera koli druga področja.
- 66 Tožeča stranka iz tega sklepa, da je Svet napačno uporabil pravo in kršil načelo sorazmernosti s tem, da je sprejel razlago v nasprotju s spornim merilom. Navaja, da naj bi bilo s to razlago Svetu dano pretirano in arbitrarno pooblastilo, ki bi mu med drugim omogočalo zamrzniti sredstva vseh subjektov v lasti iranske vlade oziroma tistih, ali so z njo povezani.
- 67 Svet trdi, da prvi in četrti tožbeni razlog na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika nista dopustna. Ta razloga naj bi bila namreč protislovna v delu, v katerem tožeča stranka uveljavlja nejasno naravo spornega merila, hkrati pa trdi, da se to merilo nanaša le na podpiranje, povezano s širjenjem jedrskega orožja.
- 68 Svet izpodbija tudi utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 69 Najprej je treba zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga uveljavlja Svet. Na eni strani namreč iz vlog tožeče stranke izhaja, da je podala četrti tožbeni razlog za primer, da bi Splošno sodišče zavrnilo prvega. Na drugi strani je imel Svet v vlogah možnost odgovoriti na ta tožbena razloga in Splošno sodišče lahko presodi njuno utemeljenost.
- 70 Glede vsebine je treba spomniti, da člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil nazadnje spremenjen s Sklepom 2012/635, določa, da se zamrznejo vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo tistim, ki so opredeljeni kot „druge osebe ali subjekti, ki niso zajeti v Prilogo I, ki podpirajo iransko vlado, ter subjekti, ki jim pripadajo ali jih nadzirajo ali osebe in subjekti, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi II“. Člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 pa se nanaša na tiste, ki so opredeljeni kot „druge osebe, subjekti ali organi, ki zagotavljajo podporo, kot je materialna, logistična ali finančna podpora, iranski vladi, ter osebe in subjekti, povezani z njimi“.
- 71 Svet je tožečo stranko v obrazložitvi izpodbijanih aktov opredelil kot „[p]odjetje v državni lasti, ki iranski vladi zagotavlja finančno pomoč“.

- 72 Ta obrazložitev pomeni, da je treba v celoti zavrniti kot brezpredmetne trditve tožeče stranke v zvezi z domnevno nejasnostjo izraza „povezani“ in zatrjevano nerazumljivostjo člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 glede podpiranja drugih subjektov, ki niso iranska vlada (glej točki 61 in 62 zgoraj). Iz obrazložitve, navedene v zgornji točki, namreč jasno izhaja, da tožeča stranka po mnenju Sveta neposredno podpira iransko vlado in ne, da je „povezana“ z drugimi subjekti, ki niso iranska vlada. V teh okoliščinah, tudi ob predpostavki, da so trditve tožeče stranke v zvezi z izrazom „povezanost“ in domneva o podpori drugim subjektom, ki niso iranska vlada, utemeljene, te ne upravičujejo ugotovitve ničnosti izpodbijanih aktov glede vpisa tožeče stranke na seznam.
- 73 Zato je treba preučiti le trditve glede domnevne nejasnosti spornega merila in razlage tega merila, ki jo je treba sprejeti.
- 74 Spomniti je treba, da morajo sodišča Unije – v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi Pogodbe – zagotoviti načeloma celovit nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije. Ta zahteva je izrecno določena v členu 275, drugi odstavek, PDEU (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, ZOdl., EU:C:2013:775, točka 58 in navedena sodna praksa, in zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, EU:C:2013:776, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 75 Vendar ima Svet široko polje proste presoje pri splošni in abstraktni določitvi pravnih meril in načinov sprejemanja omejevalnih ukrepov. Zato so splošna pravila, ki določajo ta merila in načine, kot so določbe Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012, ki določajo sporna merila in so zajeta s prvim in četrtem tožbenim razlogom, predmet omejenega sodnega nadzora, ki je omejen na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, obrazložitve, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, neobstoja očitnih napak pri presoji dejanskega stanja in zlorabe pooblastil. Ta omejeni nadzor velja zlasti za presojo preudarkov o smotrnosti, na katerih temeljijo taki sklepi (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 9. julija 2009, Melli Bank/Svet, T-246/08 in T-332/08, ZOdl., EU:T:2009:266, točki 44 in 45, in z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, ZOdl., EU:T:2009:401, točki 35 in 36).
- 76 Priznati je treba, da ima Svet na podlagi široke formulacije spornega merila diskrecijsko pravico. Vendar je v nasprotju s trditvami tožeče stranke ta pravica združljiva z načeli sorazmernosti in pravne varnosti pa tudi njeno lastninsko pravico ter z njo Svetu ni dano pretirano in arbitrarno pooblastilo.
- 77 Prvič, načelo pravne varnosti, ki je splošno načelo prava Unije in ki zahteva, da so pravna pravila jasna in natančna ter da so njihovi učinki predvidljivi, predvsem če imajo lahko neugodne posledice za posameznike in podjetja (sodba z dne 18. novembra 2008, Förster, C 158/07, ZOdl., EU:C:2008:630, točka 67), namreč gotovo velja za omejevalne ukrepe, kot so zadevni, ki močno vplivajo na pravice in svobode zadevnih oseb in subjektov (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točke 112, 113, 116 in 117).
- 78 Drugič, sporno merilo spada v pravni okvir, ki je jasno omejen s cilji, ki jih uresničuje zakonodaja o omejevalnih ukrepih proti Iranu. V zvezi s tem je v uvodni izjavi 13 Sklepa 2012/35, s katero je bilo to merilo vključeno v člen 20(1) Sklepa 2010/413, izrecno navedeno, da je treba zamrznitev sredstev uvesti za osebe in subjekte „ki iransko vlado podpirajo pri izvajanju dejavnosti, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja, ali pri razvoju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja, zlasti za osebe in subjekte, ki iranski vladi zagotavljajo finančno, logistično ali materialno pomoč“. Prav tako člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 določa, da je ta podpora lahko „materialna, logistična ali finančna“ (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 118).
- 79 Sporno merilo se torej ne nanaša na vse oblike podpiranja iranske vlade, ampak na tiste oblike, ki kvantitativno in kvalitativno prispevajo k širjenju iranskih jedrskih dejavnosti. Drugače rečeno, pod nadzorom sodišča Unije, v povezavi s ciljem izvajanja pritiska na iransko vlado, da bi ta prenehala z dejavnostmi, nevarnimi z vidika širjenja jedrskega orožja, sporno merilo tako objektivno opredeljuje

zaokroženo kategorijo oseb in subjektov, proti katerim je lahko sprejet ukrep zamrznitve sredstev (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 119).

- 80 Z vidika namena ukrepov zamrznitve sredstev, omenjenega v točki 79 zgoraj, iz spornega merila nedvoumno izhaja, da se ta ciljno in selektivno nanaša na dejavnosti zadevne osebe ali subjekta, ki, čeprav nikakor niso neposredno ali posredno povezane s širjenjem jedrskega orožja, to širjenje lahko spodbujajo s tem, da iranski vladi zagotavljajo sredstva ali kapacitete, ki ji omogočajo izvajanje navedenega širjenja (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 120).
- 81 Ta ugotovitev tudi pomeni, da je treba zavriniti trditev tožeče stranke v okviru četrtega tožbenega razloga, v skladu s katero naj bi se sporno merilo lahko nanašalo le na bodisi neposredno podporo širjenja jedrskega orožja bodisi podporo vladi pri izvajanju iranskega jedrskega programa.
- 82 Tožeča stranka v zvezi s tem zamenjuje sporno merilo, ki je edino upoštevno v tej zadevi, in merilo v smislu zagotavljanja „[podpore pri] dejavnostih Irana, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja, ali pri razvoju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja“, ki je navedeno v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012 in vključuje določeno stopnjo povezanosti z iransko jedrsko dejavnostjo (glej v tem smislu zgoraj v točki 77 navedeno sodbo National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 139).
- 83 Kot je bilo v zvezi s spornim merilom navedeno zgoraj v točki 78, namreč iz uvodne izjave 13 Sklepa 2012/35 izrecno izhaja, da bi bilo treba uvesti zamrznitev sredstev za osebe in subjekte, ki iransko vlado podpirajo pri izvajanju dejavnosti, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja. Obstoj povezave med zagotovitvijo podpore iranski vladi in dejavnostjo širjenja jedrskega orožja je torej izrecno določeno v veljavnih predpisih, pri čemer je namen spornega merila iranski vladi odvzeti vire sredstev in jo tako prisiliti, da zaradi nezadostnih finančnih sredstev preneha s širjenjem jedrskega orožja (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 140).
- 84 Torej se lahko, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, sporno merilo uporabi za vsak subjekt, ki podpira, med drugim s finančno pomočjo, iransko vlado. Nasprotno pa se ne uporabi za vse subjekte, ki so v lasti iranske vlade ali so z njo povezani ali morda za vse iranske davčne zavezance.
- 85 Tretjič, spomniti je treba, da so protiutež diskrecijske pravice, ki je Svetu podeljena s spornim merilom, obveznost obrazložitve in okrepljene procesne pravice, ki jih zagotavlja sodna praksa (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 122; glej tudi, po analogiji, sodbi z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, ZOdl., EU:C:1991:438, točka 14, in z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, ZOdl., EU:C:2013:518, točka 114).
- 86 V tej zadevi tožeča stranka v okviru tretjega tožbenega razloga ugovarja temu, da je Svet zagotovil ta jamstva; utemeljenost njenih trditev o tem bo Splošno sodišče preučilo v nadaljevanju v točkah od 121 do 168.
- 87 Glede na navedeno v točkah od 74 do 85 zgoraj je treba ugotoviti, da je s spornim merilom, z uvedbo objektivnih meril, omejena diskrecijska pravica Sveta in zagotovljena stopnja predvidljivosti, ki jo zahteva pravo Unije (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 123; glej tudi, po analogiji, sodbo z dne 22. maja 2008, Evonik Degussa/Komisija, C-266/06 P, EU:C:2008:295, točka 58).
- 88 Navedeno merilo je zato združljivo z načelom pravne varnosti in ga ni mogoče šteti za arbitrarno.

- 89 Dalje, ker je sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev na podlagi spornega merila določeno v upoštevnik določbah Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012, je kršitev lastninske pravice, ki izhaja iz uporabe tega merila, v skladu s členom 52(1) Listine o temeljnih pravicah, ki določa, da mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, predpisano z zakonom (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 124).
- 90 Iz sodne prakse poleg tega izhaja, da v skladu z načelom sorazmernosti, ki je splošno načelo prava Unije, za zakonitost prepovedi gospodarske dejavnosti velja pogoj, da so prepovedi primerne in potrebne za uresničitev legitimnih ciljev, ki jih uresničuje zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene nevšečnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 179 in navedena sodna praksa).
- 91 V tej zadevi je Svet glede na bistven pomen ohranjanja miru in mednarodne varnosti lahko ocenil, ne da bi prekorlačil meje svojih pooblastil, da so bile kršitve lastninske pravice, ki so izhajale iz uporabe spornega merila, primerne in nujne za namen izvajanja pritiska na iransko vladu z namenom, da bi ta prenehala z dejavnostmi širjenja jedrskega orožja (glej po analogiji sodbo z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, ZOdl., EU:C:2012:137, točka 61).
- 92 Zato je sporno merilo, kot razloženo v točkah od 76 do 84 zgoraj, združljivo z načelom sorazmernosti in Svetu ne daje prekomernih pooblastil.
- 93 Glede na vse navedeno je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen ter zavrniti četrti tožbeni razlog kot neutemeljen.
- Drugi tožbeni razlog: nepristojnost Sveta za sprejetje Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012 ter neobstoj pravne podlage te uredbe
- 94 Tožeča stranka trdi, da je bil Svet nepristojen za sprejetje Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012. V zvezi s tem navaja, da lahko na podlagi člena 215(2) PDEU Svet sprejme omejevalne ukrepe na skupni predlog visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter Komisije.
- 95 Prvič, v tej zadevi je Svet sam sprejel Sklep 2012/635, tako da naj zahteve iz člena 215(2) PDEU ne bi bile spoštovane. V tem okviru člen 215 PDEU ne razlikuje med sprejetimi ukrepi v okviru SZVP in drugimi ukrepi ter naj bi torej veljal tudi za sklepe, sprejete na podlagi člena 29 PEU, kot je Sklep 2012/635.
- 96 Drugič, ker se z Izvedbeno uredbo št. 945/2012 izvaja Sklep 2012/635, naj prvonavedena ne bi imela pravne podlage in zanjo ni podana pristojnost.
- 97 Tretjič, člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 naj bi bil v nasprotju s členom 215(2) PDEU, ker daje Svetu pristojnost, da sam spremeni Prilogo IX, ki vsebuje seznam oseb, subjektov in organizmov, za katere veljajo omejevalni ukrepi. Zato bi bilo treba člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 razglasiti za neuporabljiv za tožečo stranko v skladu s členom 277 PDEU, kar po njenem mnenju pomeni, da je Izvedbena uredba št. 945/2012, sprejeta na tej podlagi, brez pravne podlage in je zanjo iz tega razloga podana tudi nepristojnost.
- 98 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

– Način sprejetja Sklepa 2012/635

- 99 Glede Sklepa 2012/635 je treba navesti, kot je to storil Svet, da ne temelji na členu 215 PDEU, temveč le na členu 29 PEU, ki je v poglavju 2 naslova V Pogodbe EU, ki se nanaša na SZVP in ki Svet pooblašča, da sam deluje pri sprejetju sklepov, ki so v njem navedeni.
- 100 Glede tega člen 215(2) PDEU določa, da „[k]adar sklep, sprejet v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe o Evropski uniji, tako predvideva, lahko Svet po postopku iz odstavka 1 sprejme omejevalne ukrepe proti fizičnim ali pravnim osebam, skupinam ali nedržavnim subjektom“.
- 101 S tem predhodno sprejetje sklepa v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe EU – kot je v tej zadevi Sklep 2012/635, sprejet na podlagi člena 29 PEU – pomeni nujen pogoj, da lahko Svet sprejme omejevalne ukrepe na podlagi pooblastil, ki so mu dana s členom 215(2) PDEU. Ta ugotovitev pa ne pomeni, da je sprejetje sklepa, kot je Sklep 2012/635, bolj podrejeno postopkovnim zahtevam iz člena 215(2) PDEU kot tistim iz člena 29 PEU.
- 102 V teh okoliščinah je treba zavrniti prvo trditev tožeče stranke, ker je bil Svet na podlagi člena 29 PEU sam pristojen sprejeti Sklep 2012/635.
- 103 Zato je treba zavrniti tudi drugo trditev tožeče stranke, ki se opira na napačno predpostavko, po kateri naj Svet ne bi bil pristojen za sprejetje Sklepa 2012/635.

– Združljivost člena 46(2) Uredbe št. 267/2012 s členom 215 PDEU

- 104 Svet trdi, da je bil člen 46(2) Uredbe št. 267/2012, na podlagi katerega je pooblaščen za spreminjanje Priloge IX iste uredbe, ki vsebuje seznam oseb, subjektov in organizmov, glede katerih se sprejmejo omejevalni ukrepi, sprejet na podlagi člena 291(2) PDEU, v skladu s katerim velja, da „[č]e so potrebni enotni pogoji za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije, se s temi akti na Komisijo, ali v ustrezno utemeljenih posebnih primerih in v primerih iz členov 24 [PEU] in 26 [PEU], na Svet, prenesejo izvedbena pooblastila“.
- 105 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da ne člen 215 PDEU ne nobena druga določba primarnega prava ne nasprotujeta temu, da se z uredbo, sprejeto na podlagi člena 215 PDEU, na Komisijo ali Svet prenesejo izvedbena pooblastila pod pogoji, opredeljenimi v členu 291(2) PDEU – če so potrebni enotni pogoji za izvajanje nekaterih omejevalnih ukrepov, določenih s to uredbo. Posebej iz člena 215 PDEU ne izhaja, da bi morali biti posamični omejevalni ukrepi sprejeti po postopku iz člena 215(1) PDEU. Če torej ni nobene navedbe, s katero bi bila omejena možnost prenosa izvedbenih pooblastil, uporaba člena 291(2) PDEU ne more biti izključena s področja omejevalnih ukrepov na podlagi člena 215 PDEU (zgoraj v točki 77 navedena sodba *National Iranian Oil Company/Svet*, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 54).
- 106 Dalje, postopek iz člena 215(1) PDEU, v katerem Svet odloča na skupen predlog visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter Komisije, se zdi neprilagojen za namene sprejetja preprostih izvedbenih ukrepov. Nasprotno člen 291(2) PDEU omogoča določitev učinkovitejšega izvedbenega postopka, ki je prilagojen vrsti izvedbenega ukrepa in sposobnosti delovanja posamezne institucije. Preudarki, ki so vodili pisce PDEU, da s členom 291(2) PDEU odobrijo podelitev izvedbenih pooblastil, veljajo tako za izvajanje aktov, ki temeljijo na členu 215 PDEU, kot za izvajanje drugih pravno zavezujočih aktov (zgoraj v točki 77 navedena sodba *National Iranian Oil Company/Svet*, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 55).

- 107 Zato je treba ugotoviti, da je bil Svet upravičen določiti izvedbena pooblastila v skladu s členom 291(2) PDEU za sprejetje posamičnih ukrepov zamrznitve sredstev, s katerim se izvaja člen 23(2) Uredbe št. 267/2012 (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 56).
- 108 Ob tem je treba še preučiti, ali je Svet spoštoval pogoje iz člena 291(2) PDEU, če si je pridržal – namesto da bi jih prepustil Komisiji – zadevna izvedbena pooblastila.
- 109 V zvezi s tem je treba spomniti, da so uredbe, kot je Uredba št. 267/2012, ki določajo omejevalne ukrepe na podlagi člena 215 PDEU, namenjene izvajanju, na področju uporabe PDEU, sklepov, sprejetih na podlagi členov 29 PEU, v okviru SZVP. Torej je Uredba št. 267/2012 namenjena uresničevanju ciljev in izvajanju dejavnosti Unije na področju SZVP (glej v tem smislu zgoraj v točki 77 navedeno sodbo National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 60).
- 110 Predvsem zaradi namena, narave in predmeta so omejevalni ukrepi, sprejeti na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 267/2012, katerih cilj je izvajanje pritiska na islamsko republiko Iran z namenom, da bi ta prenehala z dejavnostmi, nevarnimi z vidika širjenja jedrskega orožja, tesneje povezani z izvajanjem SZVP kot z izvajanjem pooblastil, podeljenih Uniji s PDEU (glej v tem smislu zgoraj v točki 77 navedeno sodbo National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točki 66 et 67).
- 111 V okviru Pogodbe EU iz povezave člena 24(1), drugi pododstavek, PEU, člena 29 PEU in člena 31(1) PEU izhaja, da lahko Svet načeloma izvaja pooblastila za odločanje na področju SZVP, in sicer odloča soglasno (glej v tem smislu sodbo z dne 19. julija 2012, Parlament/Svet, C-130/10, ZOdl., EU:C:2012:472, točka 47).
- 112 Predvsem lahko Svet sam odloči o vpisu imena osebe ali subjekta v Prilogo II k Sklepu 2010/413. Prava vpis je tisti, ki se na področju uporabe PDEU izvaja s sprejetjem ukrepa zamrznitve sredstev na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 267/2012.
- 113 V teh okoliščinah, ob upoštevanju posebnosti ukrepov, sprejetih na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 267/2012, nujnosti zagotavljanja skladnosti med seznamom iz Priloge II k Sklepu in seznamom iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 ter dejstva, da Komisija nima dostopa do podatkov obveščevalnih služb držav članic, ki so nujni za izvajanje navedenih ukrepov, je Svet lahko pravilno ocenil, da je izvajanje člena 23(2) Uredbe št. 267/2012 glede zamrznitve sredstev poseben primer v smislu člena 291(2) PDEU in da je bil zato upravičeno pooblaščen za izvajanje člena 46(2) te uredbe (glej v tem smislu zgoraj v točki 77 navedeno sodbo National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točke od 68 do 73).
- 114 Glede vprašanja, ali je bil obstoj posebnega primera zadostno utemeljen, je treba ugotoviti, da Svet v Uredbi št. 267/2012 ni izrecno navedel, da si pridržuje izvedbena pooblastila iz razlogov, navedenih zgoraj v točki 113. Vendar utemeljitev pridržanja izvajanja v korist Sveta iz člena 46(2) Uredbe št. 267/2012 izhaja iz povezanega branja uvodnih izjav in določb te uredbe, v okviru besedila upoštevni določb Pogodbe EU in PDEU na področju zamrznitve sredstev (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 77).
- 115 Prvič, Svet se v uvodni izjavi 28 Uredbe št. 267/2012 izrecno sklicuje na izvajanje svoje pristojnosti na področju, ki zajema „uvrstitev na seznam oseb, za katere veljajo zamrznitveni ukrepi“, in na lastno delovanje v okviru ponovne preučitve odločitve o vpisu na seznam na podlagi pripomb ali novih dokazov, ki mu jih predložijo zadevni subjekti (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 78).

- 116 Drugič, iz besedila člena 23(2) Uredbe št. 267/2012 v povezavi z uvodno izjavo 14 iste uredbe je mogoče razumeti, da izvajanje ukrepov zamrznitve sredstev oseb ali subjektov vrh tega spada bolj na področje delovanja Sveta v okviru SZVP in ne gre za izvajanje ekonomskih ukrepov, ki se navadno sprejemajo na področju PDEU (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točki 79 in 80).
- 117 Tretjič, vzporednost med omejevalnimi ukrepi, sprejetimi na podlagi Sklepa 2010/413, in tistimi, sprejetimi na podlagi Uredbe št. 267/2012, je pojasnjena v uvodni izjavi 11 in naslednjih te uredbe, iz katerih izhaja, da se s to uredbo izvajajo spremembe Sklepa 2010/413, uvedene s Sklepom 2012/35. Prav tako nujnost zagotavljanja skladnosti seznama iz Priloge II Sklepa 2010/413 in seznama iz Priloge IX Uredbe št. 267/2012 izhaja iz besedila uvodnih izjav izvedbenih uredb, s katerimi je bila spremenjena navedena Priloga IX, predvsem iz uvodne izjave 2 Izvedbene uredbe št. 945/2012, ki se izrecno nanaša na sklep 2012/635 (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 81).
- 118 V teh okoliščinah posebni razlogi za dodelitev izvedbenih pooblastil Svetu v členu 46(2) Uredbe št. 267/2012 izhajajo dovolj razumljivo iz upoštevni določb in konteksta te uredbe (zgoraj v točki 77 navedena sodba National Iranian Oil Company/Svet, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:678, točka 82).
- 119 Zato je treba ugotoviti, da so bile zahteve iz člena 291(2) PDEU glede dodelitve izvedbenih pooblastil Svetu glede člena 46(2) Uredbe št. 267/2012 izpolnjene, kar pomeni, da Svetu ni mogoče očitati kršitev člena 215 PDEU.
- 120 Glede na to ugotovitev je treba tretjo trditev tožeče stranke in s tem drugi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve, pravic do obrambe tožeče stranke, vključno s pravico dostopa do spisa, obveznosti Sveta, da pregleda sprejete omejevalne ukrepe in pravice tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva.

- 121 Tožeča stranka trdi, da je Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov kršil obveznost obrazložitve, njene pravice do obrambe, vključno z njeno pravico dostopa do spisa, obveznost pregleda sprejetih omejevalnih ukrepov in njeno pravico do učinkovitega sodnega varstva.

– Obveznost obrazložitve

- 122 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namen obveznosti obrazložitve akta, ki posega v položaj, ki je nujno povezan z načelom spoštovanja pravice do obrambe, po eni strani dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov, da ugotovi, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi ta lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in po drugi strani temu omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo navedenega akta (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, ZOdl., EU:C:2012:718, točka 49 in navedena sodna praksa).
- 123 Iz obrazložitve, ki se zahteva na podlagi člena 296 PDEU, mora biti jasno in nedvoumno razvidno sklepanje institucije, ki je avtor spornega akta, tako da se zadevna oseba lahko seznanj z utemeljitvami sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče izvaja nadzor (glej zgoraj v točki 122 navedeno sodbo Svet/Bamba, EU:C:2012:718, točka 50 in navedena sodna praksa).

- 124 Ker zadevna oseba nima pravice do zaslišanja pred sprejetjem prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev in gospodarskih virov, je spoštovanje obveznosti obrazložitve še toliko pomembnejše, saj pomeni edino zagotovilo, ki zadevni osebi omogoča, da vsaj po sprejetju takega sklepa učinkovito uveljavlja razpoložljiva pravna sredstva za izpodbijanje zakonitosti navedenega sklepa (glej zgoraj v točki 122 navedeno sodbo Svet/Bamba, EU:C:2012:718, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 125 Zato morajo biti v obrazložitvi akta Sveta, s katerim je bil sprejet ukrep zamrznitve sredstev, navedeni specifični in konkretni razlogi, zakaj Svet meni, ob izvrševanju svoje diskrecijske pravice, da mora za zadevno osebo veljati tak ukrep (glej zgoraj v točki 122 navedena sodba Svet/Bamba, EU:C:2012:718, točka 52 in navedena sodna praksa).
- 126 Vendar mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za obrazložitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevni dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na besedilo tega člena, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej zgoraj v točki 122 navedeno sodbo Svet/Bamba, EU:C:2012:718, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 127 Natančneje, akt, ki posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej zgoraj v točki 122 navedeno sodbo Svet/Bamba, EU:C:2012:718, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 128 V tej zadevi tožeča stranka trdi, da Sklep 2012/635 in Izvedbena uredba št. 945/2012 nista zadostno pravno utemeljena glede njenega vpisa na seznam.
- 129 Na eni strani po mnenju tožeče stranke Svet namreč ni opredelil merila, med tistimi, ki jih določa člen 20 Sklepa 2010/413 in člen 23 Uredbe št. 267/2012, na katero se je oprl pri sprejetju omejevalnih ukrepov v zvezi z njo.
- 130 Na drugi strani pa naj Svet ne bi opredelil načina, narave in obsega finančne pomoči tožeče stranke iranski vladi. Predvsem naj ne bi opredelil posebnih finančnih transakcij, ki bi lahko upravičile sprejetje ukrepov proti njej, oziroma tudi povezave med temi transakcijami in širjenjem jedrskega orožja. Ta nezadostna obrazložitev naj ne bi bila odpravljena s poznejšo trditvijo Sveta, predstavljeno v njegovem odgovoru na tožbo, v skladu s katero naj bi bilo sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev proti njej upravičeno z izplačilom dividend, kot državnega podjetja, svojemu delničarju.
- 131 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 132 Najprej je treba spomniti, da je bila tožeča stranka opredeljena kot „[p]odjetje v državni lasti, ki iranski vladi zagotavlja finančno pomoč“.
- 133 Prvič, iz predložene obrazložitve izrecno izhaja, da je bila tožeča stranka podvržena omejevalnim ukrepom na podlagi spornega merila.
- 134 Drugič, obrazložitev v zvezi z njo res ne vsebuje navedb o načinu in obsegu domnevne podpore iranski vladi; edina navedba Sveta je bila, da je ta podpora finančna.
- 135 Vendar je ob tem kljub jedrnatosti predložene obrazložitve tožeča stranka lahko razumela bistvo dejstev, ki jih je Svet ugotovil v zvezi z njo, in bi se lahko ustrezno branila.

- 136 V okviru četrtega tožbenega razloga, predstavljenega v tožbi, se tožeča stranka namreč izrecno sklicuje na hipotezo o „fizični ali pravni osebi, ki ni država“, ki financira „z dajatvami ali morebiti glede državnih podjetij z dividendami, izplačanimi delničarju, proračun, v katerem se plačani zneski pomešajo v maso prihodkov in po definiciji niso namenjeni kritju posebnih izdatkov, natančneje nezakonite državne dejavnosti“, z namenom utemeljevanja, da se pod tako domnevo pojem podpiranja iranske vlade ne more uporabiti.
- 137 Torej je bila tožeča stranka iz obrazložitve njenega vpisa sposobna izpeljati, da se je Svet oprl na dejstvo, da je tožeča stranka kot državno podjetje finančno podpirala iransko vlado s prenosom svojih finančnih sredstev. Prav tako je imela možnost izpodbijati upoštevnost in resničnost tega dejstva.
- 138 Obrazložitev izpodbijanih aktov Splošnemu sodišču tudi omogoča, da izvrši nadzor nad njihovo zakonitostjo.
- 139 V teh okoliščinah je obrazložitev v Sklepu 2012/635 in v Izvedbeni uredbi št. 945/2012, čeprav izjemno kratka, zadostna.
- 140 Tretjič, ta ugotovitev pomeni, da navedbe Sveta v odgovoru na tožbo ne pomenijo obrazložitve *a posteriori*, ki je Splošno sodišče ne bi moglo upoštevati, niti ne izkazujejo nezadostnosti predložene obrazložitve. Te navedbe namreč le pojasnjujejo in opredeljujejo bistveno dejstvo, ki ga je ugotovil Svet in razbrala tožeča stranka iz obrazložitve Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012.
- 141 Glede na navedeno je treba očitke glede kršitve obveznosti obrazložitve zavrnilo.
- Dostop do spisa
- 142 Tožeča stranka navaja, da je dobila dostop do spisa šele po poteku roka, ki ji je bil določen za vložitev zahteve za pregled ukrepov v zvezi z njo. Tako zapozneno seznanjanje naj ne bi bilo skladno z načelom spoštovanja pravic do obrambe.
- 143 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.
- 144 Kadar so sporočene dovolj natančne informacije, ki zadevnemu subjektu omogočajo, da primerno predstavi stališče o dokazih, ki jih je proti njemu uporabil Svet, načelo spoštovanja pravice do obrambe v skladu s sodno prakso ne pomeni obveznosti, da ta institucija na lastno pobudo omogoči vpogled v dokumente iz spisa. Svet mora šele na podlagi zahteve zainteresirane stranke omogočiti dostop do vseh nezaupnih upravnih dokumentov v zvezi z zadevnim ukrepom (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 84 in navedena sodna praksa).
- 145 V tej zadevi je tožeča stranka zaprosila za dostop do spisa 8. januarja 2013, to je dan pred vložitvijo tožbe 9. januarja 2013. Svet je na prošnjo odgovoril 10. junija 2013.
- 146 V teh okoliščinah Svetu ni mogoče očitati, da na prošnjo za dostop do spisa ni odgovoril pred vložitvijo tožbe, saj je bil časovni razmik enega dneva med prošnjo in vložitvijo tožbe prekratek.
- 147 Dalje, ne v dopisu z dne 16. oktobra 2012, s katerim je Svet tožečo stranko obvestil o Sklepu 2012/635 in Izvedbeni uredbi št. 945/2012, ne v teh aktih niti v Obvestilu za osebo, za katero veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2010/413, kot se izvaja s Sklepom 2012/635, in Uredbi št. 267/2012, kot se izvaja z Izvedbeno uredbo št. 945/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL C 312, str. 21), ni določen rok za predložitev pripomb subjektov, ki so zajeti z omejevalnimi ukrepi. V teh okoliščinah je trditev tožeče stranke, da je dobila dostop do spisa šele po poteku takega roka, očitno brez dejanske podlage.

- 148 Nazadnje je treba navesti, da je rok za odgovor več kot pet mesecev predolg.
- 149 V zvezi s tem se Svet sklicuje na nujnost pridobitve soglasja zadevne države članice pred posredovanjem zadevnih dokumentov. Te trditve pa ni mogoče sprejeti, ker v skladu s sodno prakso velja, da mora Svet, kadar se opira na elemente, ki jih je država članica predložila za sprejetje omejevalnih ukrepov proti nekemu subjektu, pred sprejetjem teh ukrepov zagotoviti, da je te elemente mogoče pravočasno posredovati zadevnemu subjektu, da lahko ta učinkovito uveljavlja svoje stališče (sodba z dne 6. septembra 2013, Persia International Bank/Svet, T-493/10, ZOdl. (objava odlomkov), EU:T:2013:398, točka 84).
- 150 Poleg tega pa tožeča stranka po eni strani ni predložila konkretnih dokazov za to, da je bila s predolгим rokom za odgovor dejansko otežena njena obramba.
- 151 Na drugi strani v skladu s sodno prakso prepozno posredovanje dokumenta, na podlagi katerega je Svet sprejel ali ohranil v veljavi omejevalne ukrepe zoper nek subjekt, pomeni kršitev pravice do obrambe, ki upravičuje ugotovitev ničnosti prej sprejetih aktov, le če se dokaže, da zadevnih omejevalnih ukrepov ne bi bilo mogoče zakonito sprejeti ali ohraniti v veljavi, če bi bilo treba dokument, ki je bil posredovan prepozno, izločiti kot obremenilni dokaz (zgoraj v točki 149 navedena sodba Persia International Bank/Svet, EU:T:2013:398, točka 85).
- 152 V tej zadevi pa iz preučitve v nadaljevanju v točkah od 170 do 189 izhaja, da so omejevalni ukrepi v zvezi s tožečo stranko, tudi ob neupoštevanju dokumentov, ki jih je posredoval Svet v odgovoru z dne 10. junija 2013, utemeljeni. V teh okoliščinah kršitev obveznosti pravočasne odobritve dostopa do spisa ne utemeljuje ugotovitve ničnosti izpodbijanih aktov.
- 153 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.
- Obveznost letnega pregleda sprejetih omejevalnih ukrepov
- 154 V prilagoditvi predlogov z dne 16. aprila 2014 tožeča stranka navaja, da Svet ni izpolnil obveznosti letnega pregleda sprejetih omejevalnih ukrepov, saj jo je obvestil o ohranitvi teh ukrepov le 14. marca 2014.
- 155 V skladu s členom 26(3) Sklepa 2010/413 se „[u]krepi iz členov 19(1)(b) in (c) ter 20(1)(b) in (c) [...] pregledajo v rednih časovnih presledkih vsaj vsakih 12 mesecev“.
- 156 Enako se v skladu s členom 46(6) Uredbe št. 267/2012 „[s]eznam iz Priloge IX [...] pregleduje v rednih časovnih presledkih, najmanj pa vsakih 12 mesecev“.
- 157 Torej je bil Svet dejansko dolžan pregledati omejevalne ukrepe v zvezi s tožečo stranko v 12 mesecih od sprejetja Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012.
- 158 Glede tega Svet trdi, da je pregledal vpis tožeče stranke v dveh reprizah, s sprejetjem Sklepa Sveta 2013/270/SZVP z dne 6. junija 2013 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP (UL L 156, str. 10) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 522/2013 z dne 6. junija 2013 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 (UL L 156, str. 3) na eni strani ter s sprejetjem Sklepa Sveta 2013/661/SZVP z dne 15. novembra 2013 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 306, str. 18) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1154/2013 z dne 15. novembra 2013 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 (UL L 306, str. 3) na drugi strani.
- 159 Vendar je treba navesti, da v nobenem od aktov, ki jih je navedel Svet, ni omenjeno, da naj bi ta opravljal redne preglede vseh vpisov na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in Prilogi IX k Uredbi št. 267/2012. Zadevni akti se tudi ne nanašajo posebej na vpis tožeče stranke.

- 160 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Svet ni pregledal omejevalnih ukrepov v zvezi s tožečo stranko v roku, določenem s Sklepom 2010/413 in Uredbo št. 267/2012.
- 161 Zato je treba preučiti, ali ta kršitev obveznosti pregleda omejevalnih ukrepov upravičuje ugotovitev ničnosti izpodbijanih aktov.
- 162 V zvezi s tem je treba navesti, da je namen zadevne obveznosti zagotavljati redno preverjanje, da ostanejo omejevalni ukrepi upravičeni.
- 163 V tej zadevi pa se ne izpodbija, da je ob predstavitvi tega očitka tožeče stranke v njeni prilagoditvi predlogov z dne 16. aprila 2014 Svet že opravil zadevno preverjanje in sporočil svojo ugotovitev tožeči stranki z dopisom z dne 14. marca 2014.
- 164 V teh okoliščinah je bil cilj določb o rednem pregledu omejevalnih ukrepov, čeprav pozno, spoštovan, in Svetova kršitev roka za pregled položaju tožeče stranke tako ne škoduje več.
- 165 Zato se tožeča stranka, ne da bi se s tem poseglo v njeno pravico, da zahteva nadomestilo za škodo, ki naj bi jo v danem primeru utrpela zaradi nespoštovanja roka za pregled, na podlagi člena 340 PDEU, ne more sklicevati na zadevno zamudo, da bi dosegla ugotovitev ničnosti omejevalnih ukrepov v zvezi z njo, sprejetih ali ohranjenih z izpodbijanimi akti.
- 166 Zato je treba ta očitek zavrniti.

– Druge domnevne kršitve

- 167 Tožeča stranka trdi, da pomanjkljiva obrazložitev Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012 pomeni kršitev njenih pravic do obrambe, vključno s pravico do pregleda omejevalnih ukrepov in pravico do učinkovitega sodnega varstva. Ob upoštevanju nejasnosti predložene obrazložitve naj bi se, za zagotovitev njene obrambe, namreč od nje zahtevalo, ne da zavrne podrobne pravne in dejanske dokaze, ki jih je predložil Svet, temveč da poda negativen dokaz o tem, da ne podpira iranske vlade ali iranskega jedrskega programa.
- 168 Kot izhaja iz točk od 122 do 140 zgoraj, pa sta Sklep 2012/635 in Izvedbena uredba št. 945/2012 pravno zadostno utemeljena, kar pomeni, da ta očitek sloni na napačni predpostavki.
- 169 Zato je treba ta očitek in tretji tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Peti tožbeni razlog: napaka pri presoji dejanskega stanja

- 170 Kot je bilo navedeno v točki 74 zgoraj, morajo sodišča Unije – v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi Pogodbe – zagotoviti načeloma celovit nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije. Ta zahteva je izrecno določena v členu 275, drugi odstavek, PDEU (glej zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 58 in navedena sodna praksa, in zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, EU:C:2013:776, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 171 Med te temeljne pravice spada med drugim pravica do učinkovitega sodnega varstva (glej zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 59 in navedena sodna praksa).
- 172 Na podlagi učinkovitosti sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, se od sodišča Unije zahteva tudi, da sklep, ki upošteveno osebo posamično zadeva temelji na dovolj trdni dejanski podlagi. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvi, na kateri

temelji navedeni sklep, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so dovolj za utemeljitev tega sklepa, utemeljeni (glej zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 64 in navedena sodna praksa).

- 173 Pristojni organ Unije mora namreč v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ni pa tej osebi treba predložiti negativnega dokaza o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 66 in navedena sodna praksa).
- 174 V tej zadevi je treba torej preučiti, ali je Svet pri sprejetju izpodbijanih aktov upravičeno menil, da se omejevalni ukrepi nanašajo na tožečo stranko kot na subjekt, ki podpira iransko vlado s finančno pomočjo.
- 175 Prvič, tožeča stranka ponavlja, da se merilo podpiranja iranske vlade nanaša le na predpostavko, da bi zadevni subjekt posebej prispeval k dejavnostim širjenja jedrskega orožja. Glede na njene dejavnosti, namenjene zasebnim podjetjem, pa naj tožeča stranka takega prispevka ne bi zagotavljala.
- 176 V zvezi s tem je dovolj napotiti na točke od 74 do 93 zgoraj, iz katerih izhaja, da se merilo podpiranja iranske vlade lahko uporablja tudi za subjekte, ki niso vpleteni v širjenje jedrskega orožja.
- 177 Drugič, tožeča stranka navaja, da v nasprotju z obrazložitvijo v izpodbijanih aktih iranski vladi ni zagotavljala finančne pomoči.
- 178 Tožeča stranka v zvezi s tem najprej pojasnjuje, da zagotavljanje dividend iranski vladi ni njen namen.
- 179 Dalje, tožeča stranka priznava, da je del dobička izplačala v državno zakladnico, ki je podrejena iranskemu ministrstvu za finance, v obliki davka od dohodka. Vendar navaja, da ta obveznost, ki je naložena vsem iranskim družbam v javni lasti s členom 17 proračunskega zakona za iransko leto 1389 (v nadaljevanju: člen 17), ne more pomeniti finančno pomoč iranski vladi v smislu spornega merila, kadar ne gre za dividendo, ampak se bolj približuje davku ali drugi paradavčni dajatvi.
- 180 Nazadnje, tožeča stranka meni, da zneskov, ki jih izplača državni zakladnici na podlagi člena 17, iranska vlada ne uporabi po prosti presoji, ampak so namenjeni izvajanju dejavnosti v splošnem interesu in opravljanju javnih storitev v korist iranskega ljudstva. Tožeča stranka v zvezi s tem dodaja, da se zadevni zneski med drugim reinvestirajo, z drugimi državnimi sredstvi, z namenom povečanja njenega kapitala.
- 181 Najprej je treba opozoriti, da okoliščina, da se tožeča stranka ne ukvarja z zagotavljanjem dividend iranski vladi, če se ta okoliščina domneva za dokazano, ne pomeni, da tej vladi dejansko finančno ne pomaga.
- 182 Kot izhaja iz dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, je v letih od 1387 do 1391 iranskega koledarja (od 20. marca 2008 do 20. marca 2013, v nadaljevanju: referenčno obdobje) izplačala v državno zakladnico skupaj 1.687.181 milijonov rialov na podlagi obveznosti iz člena 17.
- 183 V nasprotju s trditvami tožeče stranke ti zneski ne morejo biti izenačeni z davki ali paradavčnimi dajatvami in se iz tega naslova izogniti opredelitvi finančne pomoči, kot jo določa sporno merilo. Na eni strani, kot priznava tožeča stranka, velja namreč obveznost iz člena 17 poleg davka od dohodka. Na drugi strani velja ta obveznost le za iranska javna podjetja in je tako ni mogoče šteti za del splošnega iranskega davčnega ali paradavčnega sistema.

- 184 Glede domnevne vključenosti zneskov, prenesenih na podlagi obveznosti iz člena 17, v proračun, tožeča stranka ne podaja nikakršnih dokazov za svoje trditve. Vsekakor so izrazi glede domnevne vključenosti, kot jih navaja tožeča stranka, tako splošni, da se *a priori* lahko uporabijo za vsak državni odhodek. V teh okoliščinah obstoj take vključenosti, če se domneva za dokazano, ne pomeni, da zneski, preneseni na podlagi obveznosti iz člena 17 za referenčno obdobje, ne pomenijo finančne pomoči iranski vladi v smislu spornega merila.
- 185 V tem kontekstu tudi iz dokumentov, ki jih je predložila tožeča stranka v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča, izhaja, da je bil njen kapital leta 2012 povečan za znesek 1.054.102 milijonov rialov. Vendar je ta znesek precej manj pomemben od skupnega zneska 1.687.181 milijonov rialov, ki ga je tožeča stranka izplačala v državno zakladnico na podlagi obveznosti iz člena 17 za referenčno obdobje. V teh okoliščinah povečanje kapitala tožeče stranke ne omogoča ugotovitve, da ta ni zagotavljala finančne pomoči iranski vladi v zadevnem obdobju.
- 186 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju izplačala v iransko državno zakladnico precejšnje zneske, ki pomenijo finančno pomoč iranski vladi. Zato je Svet upravičeno sprejel omejevalne ukrepe proti tožeči stranki kot subjektu, ki zagotavlja pomoč tej vladi.
- 187 Tožeča stranka v zvezi s tem še trdi, da v nasprotju z zahtevami iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 173, Svet ni predložil dokazov za svoje trditve.
- 188 Vendar iz preučitve v točkah od 175 do 186 zgoraj izhaja, da tožeča stranka dejansko ne ugovarja resničnosti bistvene dejanske okoliščine, ki upravičuje omejevalne ukrepe v zvezi z njo, in sicer dejstva, da je v iransko državno zakladnico izplačala del svojega dobička v referenčnem obdobju. Ker tožeča stranka temu ni ugovarjala, Svet ni bil dolžan predložiti dokazov za utemeljitev te okoliščine, kot izhaja iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 173.
- 189 Na podlagi navedenega je treba peti tožbeni razlog zavrnil.

Šesti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

- 190 Tožeča stranka trdi, da sprejetje omejevalnih ukrepov v zvezi z njo pomeni neupravičeno kršitev njene lastninske pravice in svobode opravljanja gospodarske dejavnosti ter s tem kršitev načela sorazmernosti.
- 191 Najprej, v skladu s sodno prakso naj bi taka kršitev njenih procesnih pravic, ki jo navaja v okviru tretjega tožbenega razloga, obsegala kršitev njene lastninske pravice in načela sorazmernosti.
- 192 Dalje, ker naj tožeča stranka ne bi bila vpletena v širjenje jedrskega orožja, naj omejevalni ukrepi ne bi ustrezali splošnemu cilju izpodbijanih aktov, ki je boj proti navedenemu širjenju.
- 193 Nazadnje, z zadevnimi ukrepi naj bi bila tožeči stranki in njenim zaposlenim povzročena posebej velika škoda, ki je nesorazmerna s ciljem, ki ga uresničuje Svet. Tožeča stranka v tem kontekstu dodaja, da v nasprotju s trditvami Sveta zadevni omejevalni ukrepi ne vplivajo le na sredstva znotraj Unije, temveč tudi na sredstva v Iranu, saj se z njimi preprečuje prenos sredstev iz Irana v Unijo, in imajo odvratilni učinek na iranske gospodarske subjekte, ki bi lahko pogodbeno sodelovali z njo.
- 194 Najprej je treba navesti, kot izhaja iz točk od 121 do 169 zgoraj, da z izpodbijani akti niso kršene procesne pravice tožeče stranke, kar bi upravičilo ugotovitev ničnosti teh aktov. Zato tožeča stranka s trditvijo, da naj bi bila s kršitvijo njenih procesnih pravic kršena lastninska pravica in načelo sorazmernosti, ne more uspeti.

- 195 Glede drugih očitkov je bilo že v točki 90 zgoraj navedeno, da v skladu z načelom sorazmernosti, ki je splošno načelo prava Unije, za zakonitost prepovedi gospodarske dejavnosti velja pogoj, da so prepovedi primerne in potrebne za uresničitev legitimnih ciljev, ki jih uresničuje zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene nevšečnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2013:397, točka 179 in navedena sodna praksa).
- 196 Na eni strani iz točk od 59 do 93 zgoraj izhaja, da je namen sprejetja omejevalnih ukrepov proti subjektom, ki zagotavljajo finančno pomoč iranski vladi, tej odvzeti vire sredstev in jo tako prisiliti, da zaradi nezadostnih finančnih sredstev preneha s širjenjem jedrskega orožja. Omejevalni ukrepi, sprejeti v zvezi s tožečo stranko, torej ustrezajo cilju, ki ga uresničuje Svet, ne glede na to, da tožeča stranka ni vpletena v širjenje jedrskega orožja.
- 197 Na drugi strani je seveda res, kar zadeva škodo, povzročeno tožeči stranki, da sta njena lastninska pravica in svoboda opravljanja gospodarske dejavnosti z zadevnimi omejevalnimi ukrepi precej omejeni, ker ne more razpolagati s svojimi sredstvi, ki so na ozemlju Unije ali jih imajo v posesti državljani Unije, niti ne more prenesti sredstev iz Irana v Unijo, razen na podlagi posebnih dovoljenj. Poleg tega lahko omejevalni ukrepi v zvezi s tožečo stranko pri njenih poslovnih partnerjih zbujejo nezaupanje.
- 198 Iz sodne prakse pa je razvidno, da temeljni pravici, na kateri se sklicuje tožeča stranka, in sicer lastninska pravica in pravica do opravljanja gospodarske dejavnosti, nista absolutni pravici in da za njuno uresničevanje lahko veljajo omejitve, ki jih upravičujejo cilji v splošnem interesu, ki jih uresničuje Unija. Tako vsak gospodarski ali finančni omejevalni ukrep po definiciji povzroča učinke, ki posegajo v lastninsko pravico in pravico do opravljanja gospodarske dejavnosti, in tako povzroča škodo subjektom, za katere ni bila ugotovljena odgovornost za položaj, zaradi katerega je bilo treba sprejeti zadevne ukrepe. S pomenom ciljev, ki jih uresničujejo zadevni omejevalni ukrepi, pa se utemeljujejo negativne, celo zelo negativne posledice za nekatere gospodarske subjekte (glej v tem smislu zgoraj v točki 75 navedeno sodbo Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2009:266, točka 111 in navedena sodna praksa).
- 199 V tej zadevi, glede na bistven pomen ohranjanja miru in mednarodne varnosti, nevšečnosti, povzročene tožeči stranki, niso prekomerne glede na uresničevani cilj. To drži toliko bolj, ker se zamrznitev sredstev nanaša le na del sredstev tožeče stranke. Poleg tega Sklep 2010/413 in Uredba št. 267/2012 določata nekatere izjeme, ki subjektom, ki so predmet ukrepov zamrznitve sredstev, omogočajo plačevanje bistvenih stroškov. Nazadnje je treba pripomniti, da Svet ne trdi, da je tožeča stranka vpletena v širjenje jedrskega orožja. Torej ni neposredno povezana z ravnanjem, ki pomeni nevarnost za mir in mednarodno varnost, tako da je povzročeno nezaupanje glede nje iz tega razloga manjše.
- 200 V teh okoliščinah je treba zavrni šteti tožbeni razlog ter zato tožbo v celoti.

Stroški

- 201 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Bank of Industry and Mine se naloži plačilo stroškov.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 29. aprila 2015.

Podpisi